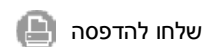

news חדשות

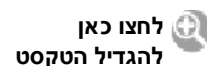
"בגבר ה-300 מפסיקים להרגיש". מפת הזנות

תמונה עגומה

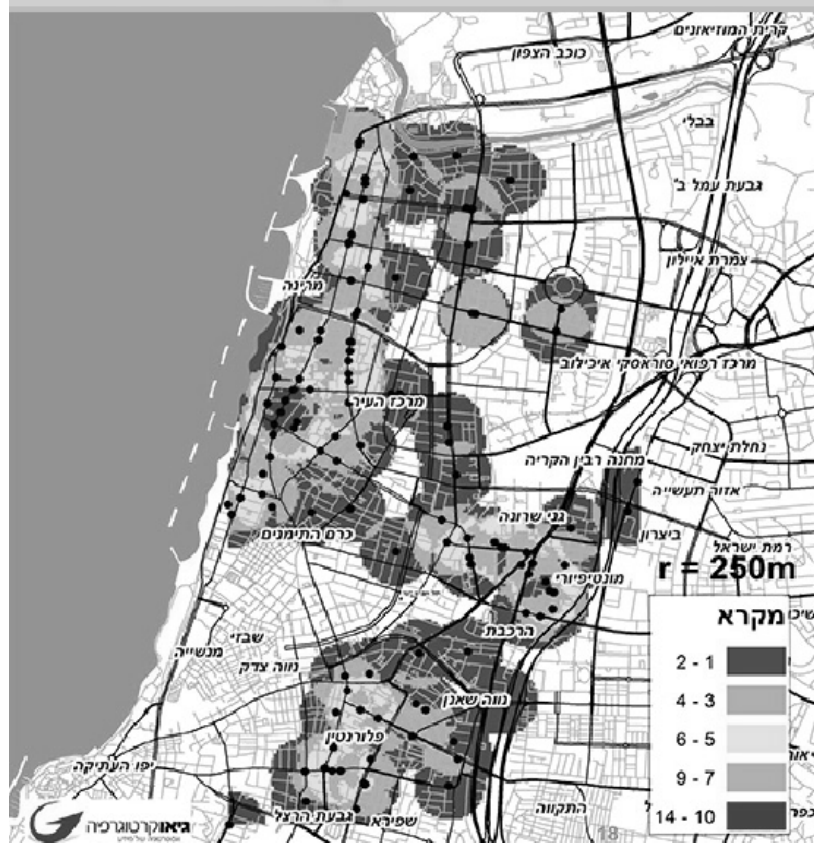
מבט נדיר ל"חדרי העבודה" בת"א של כמה מ-10,000 הנשים שמוכרות את גופן כדי לשרוד. הדס, אמא בת 45, מתארת גיהינום: "קונים אותך ואת הנשמה שלך". דנה, אם לשלושה: "הכסף לא הספיק והגעתי לזה". ואיפה המדינה? עומרי אפרים

"קונים אותך ואת הנשמה שלך, כמו חבילת סמרטוטים. בגבר הראשון זה קשה, בגבר ה-300 את מפסיקה להרגיש. אני לא אישה, אני לא אמא - אני זונה שלא יכולה להיות עכשיו עם גבר באמת ולא יכולה לאהוב" (הדס, 45, אמא זונה בתחנה המרכזית בתל אביב)

ברחוב נווה שאנן, מרחק כמה דקות הליכה מהתחנה המרכזית, מתמוטטת אישה, נשכבת על הקרקע ופורצת בבכי היסטרי. "מתעלים בי", אפשר לשמוע אותה ממלמלת מבעד לזעקות הכאב. צוות מרפאת ליונסקי של משרד הבריאות לוקח אותה בשעת לילה מאוחרת בניידת לדירת מקלט. בדרך לשם היא מדברת עם אמא שלה בטלפון. "אני נשארת בזנות ואמשיך לקנות סמים כי אין לי ברירה ואין לי תקווה", היא מפסיקה לומר לה בניסיעה הקצרה. אותה אישה היא רק אחת מ-10,000 נשים שעוסקות בארץ בזנות. כמעט כולן מייחלות לעבודה אחרת, אבל המדינה לא מסייעת - והתוצאות עגומות, עגומות מאוד.

פרישת שירותי מין בתל אביב

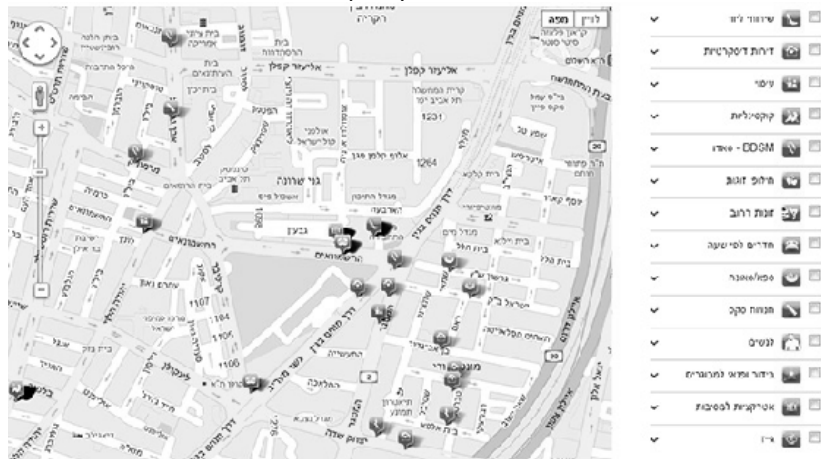

כחלק מסקר משרד הרווחה פורסמה פרישת שירותי המין בתל אביב, המראה עד כמה רחבה התופעה. בשבוע שעבר, מעט לאחר פרסום נתוני הסקר שלפיהם 54% מהציבור תומך במיסוד הזנות, קיבלנו הזדמנות למבט נדיר לעולם הנצלי שמתנהל כל כך קרוב למרכז תל אביב. עולם שבו אפשר לראות את ההזנחה הרבה, את הסרסורים שעומדים בפנינת רחוב, את כלי הרכב שעוצרים ומעלים אישה אקראית, את הנשים שנראות "מחוקות" משימוש בסמים קשים, ואת התריסים המוגפים של הדירות, "חדרי העבודה" שלהן.

מחדל רודף מחדל

המציאות הזו היא לא נחלתם של בודדים. ממצאיו הראשונים של מחקר שטח רחב היקף שעורך משרד הרווחה, במסגרת התוכנית הבין-משרדית לטיפול בצעירות ובנשים במעגל הזנות - מחקר שהשלמתו מתעכבת כבר יותר מארבע שנים - העלו כי בישראל כעשרת אלפים נשים שעוסקות בזנות. בשטח אותרו עד כה 600 נשים וכ-150 גברים העוסקים בזנות. בינתיים, המדינה גוררת רגליים ומקצצת את התקציבים

המוגבלים ממילא, כשאפילו מאגר הנתונים עדיין לא קיים.

המפה שמראה עד כמה רחבה התופעה

כבר ב-1997 המליצה ועדה ציבורית על איסוף נתונים שיאפשרו לכמת את התופעה ולטפל בה, אבל רק ב-2007 הושקה התוכנית לטיפול בנשים ובצעירות בזנות. שנתיים מאוחר יותר הכריז שר הרווחה דאז, יצחק הרצוג, על הקצאת משאבים לעריכת המחקר לאיתור הזנות. יותר משבע שנים חלפו, ותוצאות עדיין אין. בדיון שנערך החודש בתת הוועדה למאבק בסחר בנשים של הכנסת הודיעו נציגי משרד הרווחה שפרסום הממצאים הסופיים ידחה שוב, הפעם למרס 2015.

זנות נוער

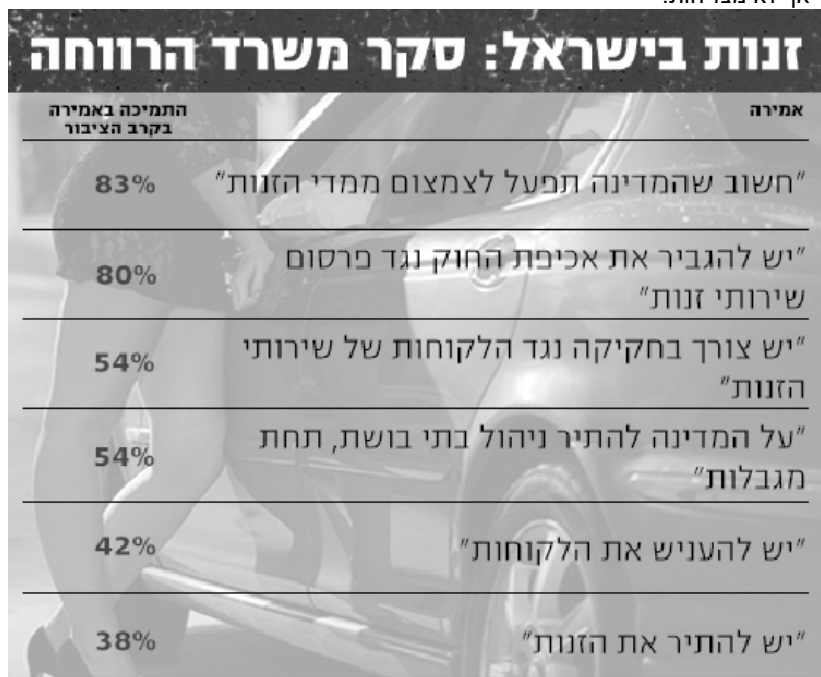
"סמים, מקום לישון, ואת זורמת" / עומרי אפרים

ס' הוטרה מינית בבית, ברחו, הועברה למשפחת אומנה ולפנימייה, שם נאנסה. משם הדרך לרחוב ולעיסוק בזנות הייתה קצרה. כמוה יש אלפי בני נוער שמוכרים את גופם תמורת כסף ומקום לישון. זה סיפורם לכתבה המלאה

והפיגור הגדול בלוח הזמנים הוא לא הכשל הממשלתי היחיד בנושא. "חלק מהתקציבים לתכניות הקיימות, כמו דירות מקלט וניידות סיוע, סבלו בשנים האחרונות מקיצוצים חוזרים ונשנים", אמר ל-ynet פקיד בכיר במשרד ממשלתי והצביע על מחדלים רבים אחרים. "אין כמעט מענה לאמהות בזנות - הוסטלים ייעודים לאמהות וילדיהם לא מתוקצבים. אין סלי שיקום ייעודים לנשים וקיים העדר מוחלט בתכניות לטיפול בטרנסג'נדרים גברים בזנות. בנוסף, המדינה לא מוחקת את הרישום של נשים שהיו מעורבות בזנות ומנסות להשתקם".

מלכודת הזנות

לפי דו"ח של מרכז המחקר והמידע של הכנסת, שהתפרסם אשתקד, מרבית הנשים מתחילות לעסוק בזנות במהלך גיל ההתבגרות ואף מתחת לגיל הסכמה לקיום יחסי מין על פי החוק. מנתונים חלקיים שנאספו על-ידי משרד הרווחה על אודות נשים שאותרו ברחוב, שפנו לקו חירום או שנמצאות במסגרות הרווחה, עולה כי שני שלישי מהמטופלות הן בגילאי 24-40, רבות מהן מסווגות כפעילות לסמים או מכורות המקבלות תחליפי סם וכמחציתן ילידות ישראל. בדו"ח נמצא כי הנשים העוסקות בזנות חשופות במידה רבה לאלימות מינית, פיזית ומילולית, לסייגים בריאותיים ולפגיעה נפשית, וכי רובן הגדול (בין 85% ל-95%) מבטאות רצון לצאת מהזנות - אך לא מצליחות.

(צילום: shutterstock)

ב"מלכות הזנות", כפי שמכנה זאת יעל גור, מנהלת מרפאת לוינסקי, נמצאות גם אמהות רבות. "יש יותר אמהות חד הוריות במעגלי העוני, כך שהרבה פעמים הזנות היא מוצא אחרון מפני רעב", מסבירה גור, מנהלת המרפאה שממוקמת בלב התחנה המרכזית והוקמה כדי לסייע לאלו שאישי כמעט ולא מסייע להם.

אחריות פלילית

צפון אירלנד בעד הפללת הלקוח. ישראל? / עומרי אפרים ו-ynet

הפרלמנט בצפון אירלנד אישר ברוב גדול איסור על תשלום עבור מין, וחבל הארץ צפוי להצטרף לשבדיה ולנורבגיה, המטילות אחריות פלילית על הלקוח בתעשיית המין. בישראל זה עדיין תקוע

[לכתבה המלאה](#)

לדבריה, "ילד הוא לעיתים תוצר של הזנות - יש שיעור גבוה של הריונות לא רצויים וילדים שזהות האב שלהם אינה ידועה. בחלק מהמקרים, הריון מסמל עבור האישה תקווה לצאת מזה, אבל באופן פרדוקסלי זה לעיתים נעשה קשה יותר. חלק מהילדים נלקחים לאומנה או לאימוץ, אחרים כלל לא יודעים מה עושה האם ויש שיודעים ולא מעזים לדבר על זה".

אחת מהאמהות אלו היא הדס (שם בדוי, שמות הנשים בכתבה שונו כדי למנוע את זיהוין) בת ה-45. בדירה הקטנה שלה, המורכבת ממבואה שמובילה מהרחוב לחדר זעיר עם שטיח, כיסא ומיטה, דירה שלדבריה היא שוכרת ב-4,500 שקלים לחודש, היא מספרת: "כאן זה בית האבות של הזנות. לא תמצא כאן מישהי מתחת לגיל 40. אני רוצה לברוח, לצאת מזה, אבל כבר לא יודעת כבר איך".

בין 10 ל-20 לקוחות במשמרת

הדס הייתה מהנדסת עד שעלתה לישראל מאחת ממדינות חבר העמים, לפני כ-15 שנה. כבר שמונה שנים היא בזנות. הדרך שלה "לגיהנום" כהגדרתה, עברה דרך התעללות מצד בעל אלים, גירושים והתמכרות לאלכוהול. "ניהלתי עסק פרטי קטן וביחד עם הגירושים התרסקתי כלכלית ונפשית. התחלתי לשתות ואיבדתי הכול כשהגרש שלי לקח את הילדים. חשבת שזה כסף מהיר וטוב בשביל הילדים, כסף שמאוד היה חסר לי כי לא היה לי כלום. אבל זו לא האמת כולה. האמת היא שאתה נכנס לאין מוצא, כמו קזינו. זה נראה קל ואחר כך זה כבר מאוחר מדי ואתה לא יכול לצאת. זו מחלה והתמכרות קשות יותר מסמים ומאלכוהול".

העולם הזה, שאותו היא מתארת, לא מציע חמלה לאלו שחיים בו. "עדיף לקבץ נדבות. קונים אותך ואת הנשמה שלך, כמו חבילת סמרטוטים. בגבר הראשון זה קשה, בגבר ה-300 את מפסיקה להרגיש. אני לא אישה, אני לא אמא - אני זונה שלא יכולה להיות עכשיו עם גבר באמת. לא יכולה לאהוב", היא אומרת בהשלמה ובכאב. "אני חיה חיים מקבילים שמבוססים על שקר".

"הילדים שלי לא יודעים כלום", היא מסבירה מהו ה"שקר", ומבהירה כי אם זה תלוי בה, "הם גם לא ידעו לעולם. יש כאן נשים שהילדים שלהם באים לקחת כסף. אם הילד שלי יהיה כאן אי פעם, אני אקבור את עצמי באדמה". בכסף שהיא השיגה היא קנתה בגדים לילדים ושילמה על לימודים באוניברסיטה עבורם. "עכשיו הם כבר גדולים יותר ואני יכולה להפסיק ועדיין לא מצליחה לצאת, למרות שכל אישה כאן חולמת לעזוב את המקום הזה".

היא מקבלת 10-20 לקוחות במשמרת, "לפעמים פחות, וכשהעבודה חלשה אני יושבת ומצוירת במחברת כדי להעביר את הזמן". כל לקוח כזה מגיע לעשר דקות ומשלם במוצע בין 50 ל-100 שקלים. מעבר לזירה הזו, שמוגדרת כזנות רחוב ומתנהלת בעוד מספר מתחמי רחובות בתל אביב, יש גם בתי בושות ודירות דיסקרטיות, אבל עיקר הזנות היום מתקיימת דווקא באמצעות הרשת.

חיים כפולים, חיים של הסתרה אינסופית

בניתיים, מהחדר שבו עובדת דנה יוצא לקוח ואנחנו נכנסים. היא בת 48, מעשנת סיגריה ומתחת לשכבות האיפור הכבד אפשר להבחין בשיניה הרקובות. "המדינה? המדינה לא עוזרת. פעם נכנס לכאן פקח מלווה בשטר ונתן לנו דו"ח כי עישנו בתוך המבנה - 1,000 שקל כדי שאנחנו נסגור. היו תקופות שהיו כאן פשיטות של המשטרה ועצרו אותנו ולא את הלקוחות. עכשיו תודה לאל שקט", היא מספרת ומתארת את קהל הלקוחות. "באים לכאן מכל הסוגים - הרבה עובדים זרים אבל גם ישראלים - עשירים ועניים, נכים, חיילים".

גם היא אם לשלושה ילדים שלא יודעים דבר על עבודתה. "אני כאן בשביל הכסף לילדים, אבל כבר לא ממש יכולה להיות אמא כמו שאמא צריכה להיות". לדבריה, היא עוסקת בזנות כ-10 שנים: "היה לי בעל שתיין, הוא עזב וחיינו מביטוח לאומי. הכסף לא הספיק וכשהיו קיצוצים הגעתי לזה". בעבר היא עסקה בסיעוד כמטפלת, אבל "המשפחה לא יכלה לחיות מזה".

סוף-סוף

המטרה: למגר את כרטיסי הביקור לשירותי מין / איתמר אייכנר

לאחר שנות התחמקות ארוכות, התחייבה עיריית תל אביב "לנקות את הרחובות" מכרטיסי הזנות ולפעול נגד מפציהם [לכתבה המלאה](#)

רובן המכריע של העובדות ברחוב הגיע לשם בעקבות מסלול חיים שכלל פגיעה פיזית או מינית מתמשכת. "גם אם אין סרסור ישיר, יש אנשים שחיים על רוחי הזונה או בן משפחה שהוא סוג של סרסור ומחזיק אותן באמצעות אספקת סמים למשל", מפרטת רני חלאבי, מנהלת השטח של מרפאת לוינסקי, ומספרת על הזוועות שהיא רואה מדי יום: "החוויה היומיומית שלהן מורכבת מהסתרה אינסופית,

חיים כפולים, אלימות פיזית ומינית, צורך להתמודד עם הסטיות הכי קשות. הן סוג של פח זבל אנושי. הן חשות מזוהמות ויש להם תסמינים של פוסט טראומה, פלאשבקים, מחסור בשינה וכאבים פיזיים בגוף".

"בשביל הרווחה זונה נשאר זונה"

חלק מהנשים ששוחחנו איתן הביעו תמיכה ברעיון מיסוד הזנות. רעיון שרוב ארגוני הנשים שעוסקים בתחום בישראל מתנגדים לו, באופן נחרץ, בנימוק שברוב המדינות שניסו את המודל הזה הדבר רק הביא להחמרה במצב הנשים. "הן יגידו לך שמיסוד יקל עליהן ובאותה נשימה יתארו גיהנום שהן רק רוצות להימלט ממנו" אומרת גור ומשחזרת סיטואציה שהייתה עדה לה באחד מסירי המרפאה הניידת. "נכנס חייל לחדר ובהינד ראש בחר אישה מתוך קבוצה של נשים שמחכות. כלומר, הן בעמדה של ממתנות, מחכות שהוא יבחר ויחרץ את גורלן - זו השפלה שהסימנים שהיא מותירה לא חולפים".

גם אצל רעות הם לא חולפים, למרות שכבר שנתיים היא "מנצחת" כהגדרתה, ונמצאת מחוץ למעגל. את רעות, אם לשלושה בת 35, פגשנו ברחוב שבו עובדת הדס. היא הגיעה לכאן לצרכי העסק שהיא מנהלת - באופן פרדוקסאלי היא מספקת שירותים לחברות שעזבה. "היציאה מהעולם הזה שהרס אותי והביא לכך שלקחו לי את הילדים היא המלחמה של החיים שלי", היא מתארת את המאבק לשיקום, אחרי תשע שנים בזנות. "יש ימים שאין עבודה ואני רוצה לחזור לכביש, זו מלחמה יום יומית".

"כל מי שמגיע לכאן מיואש. בנות חושבות שהן באות לכאן לזמן קצר, לכסף קל. אבל כשאתה כאן אתה כאן כדי להישאר", מספרת רעות וחוזרת לימים הקשים. "פה זה להיות גוש בשר, יש אנשים שהם חיות. הייתי עומדת כאן ומחייכת, ובפנים אני מתה. העיסוק הזה הורג לך את הגוף ואת הנפש ואחרי תקופה כזאת הייתי יכולה ליפול שבוע במיטה, לא לדבר מילה". בתקופה האחרונה היא מנסה להחזיר אליה את אחד מילדיה, שלא נשלח לאימוץ קבוע, אבל היא רחוקה מלהיות אופטימית: "בשביל הרווחה זונה נשאר זונה. לא משנה כמה היא מתאמצת".

תגובת הרווחה: "נשלים את המחקר ב-2015"

אפרת שרעבי, המפקחת הארצית במשרד הרווחה על טיפול בנשים בזנות, הסבירה מדוע המחקר עדיין לא הושלם: "לקח זמן רב לגבש את המרכז. חברת פילת נבחרה ואחר כך פשטה את הרגל. ואז היה צריך למצוא פתרון חלופי שבית המשפט אישר. חשבנו גם שיהיה נכון להרחיב את המחקר לאוכלוסיית הגברים. זה מחקר שטח מורכב וייחודי מאוד ואנחנו מקווים להשלימו ב-2015". בנוגע למיעוט ההוסטלים הייעודיים לאמהות בזנות, הגיבה: "אלו מקרים מועטים יחסית. לא צריך למצוא הוסטל חדש, אלא למצוא פתרונות במסגרות הקיימות. זו בעיה, אבל בכוננתנו לפתור אותה".

המפקחת במשרד הרווחה הודתה כי אין סל שיקום ייעודי לנשים בזנות: "זו מעטפת שצריכה להינתן במסגרת מעטפת גדולה יותר של משרדי ממשלה נוספים. וזו בהחלט תכנית שיש לפתח". שרעבי אמרה כי לא היה קיצוץ בתקציב המסגרות של משרד הרווחה בארבע השנים האחרונות, אבל הודתה כי חלה בו שחיקה. "זהו שירות הרווחה היחידי בישראל שממומן כולו מכספי המדינה, ללא השתתפות של הרשויות המקומיות כמקובל. זה קורה כי המדינה מכירה בייחודיות של האוכלוסייה הזו שנמצאת בקצה הקצה של הרצף. משרד הרווחה פועל רבות למען הנשים בזנות ומשיך לפתח שירותים בהתאם לצרכים".

חדשות ב-SMS - עדכונים מחדר החדשות של ynet ישירות לסלולרי שלכם.

תגיות: זנות | דרום תל אביב | אלימות נגד נשים
חזרה